

Els nous factors polítics

Deixant apart aquell nucli de ciutadans que sempre s'inclinen cap el costat del que guanya, és alentador observar com van definint-se els camps polítics, aplegant-se cadascú en el que considera més afí a la seva particular manera de pensar i de sentir.

En tots els sectors polítics del país hom nota una fonda activitat reorganitzadora, precursora tal vegada d'una possible normalització política.

Les dretes, amb aquell oportunisme que les caracteritza, han lograt aplegar al seu redós el concurs dels nous factors polítics que han d'intervenir en les primeres lluites electorals: les dones.

Els partits d'esquerra han descuidat aquesta nova aportació política i fins alguns significats esquerristes s'han declarat francament contraris a la concessió que l'actual règim ha atorgat al feminisme.

Aquest avenç tan justament aconseguit per les dones, és probable que de moment serà beneficiós pels partits de dreta, i sens dubte per aquest motiu ha estat acollit amb prevenció dintre els nostres camps, per la innegable importància que podria tenir en aquests moments una victòria electoral dretista.

A pesar d'aquesta probabilitat, sempre lamentable, entenem que és una equivocació oposar-se a l'e-

xercici d'aquest dret de ciutadania concedit a les dones espanyoles; la intervenció feminista en els afers públics pot donar lloc a moltes sorpreses, àdhuc els que creuen cegament que els vots que han d'aportar les dones donaran el triomf a la reacció, podrien tenir una decepcionant sorpresa, per poc que els partits d'esquerra concedeixin dintre llurs organitzacions l'atenció que aquest nou factor polític mereix.

Precisament a Manresa, un dels més fermes baluards de la reacció, hem pogut ésser testimonis de la fortitud i dignitat amb què les obreres manresanes han sostingut algunes vagues, causant general admiració la fermesa exemplar amb què sostenien llurs drets socials.

I si això s'ha aconseguit a Manresa, malgrat de l'ambient que han respirat i respiren les dones manresanes, no és just que desprecie les seves aptituds cíviques; cal que totes les organitzacions d'esquerra meditin la seva responsabilitat i donin a la dona el lloc en les nostres files que de dret i raó li pertoca.

Cadascú dintre les nostres llars hem de treballar també per a emancipar la consciència de les dones, de tuteles i prevencions tan funestes sempre per a les idees de llibertat i democràcia que propugnem.

ANTONI RIBAS

PERIODISME LITERARI I ARTISTIC

El llenguatge literari—o el que vulgarment hom entén amb aquests mots—foragitat cada dia més de la literatura, es refugia a les columnes del periodisme anomenat emfàticament nostrat i pairal.

A primer cop d'ull sembla que no podia esdevenir-se d'altra manera: a una política anacrònica, un llenguatge anacrònic; a unes idees espiritualíssimes i elevades fins més enllà dels núvols, un llenguatge grandiloqüent fora de l'abast i la comprensió dels pobres d'espirit, limitats a una política de cara al futur i a una visió terrenal de les coses.

Temps era temps, aquest llenguatge—amb l'ortografia adequada—estava reservat exclusivament a defensar el tradicionalisme de «Seny». Més tard «Patria», oferint diàriament als seus lectors, unes columnes de text preciosista que si no eren gaire enteses eren molt admirades. Ara, és «El Pla de Bages», que disposat a no deixar-se competir, i a posar les paraules d'acord amb la política que defensa, ha vingut a ésser el recer dels conreadors d'aquest periodisme artístic.

Com a mostra només, i sense cap desig de propaganda, recomenem als nostres estimats lectors, la primera pàgina de l'edició d'ahir d'aquest col·lega local, en la qual abunden frases no menys arrevatadores que aquestes: «El jardiner Jilibert Cases, artista especialitzat en la floricultura», i «Una bellesa i un encís tot ple de formosors, cada volta més albiradores». Hom parla també d'una «ciutat rublerta de patis» exornats de flors, que recorden a l'autor «El nostre Russinyol en el seu Pati Blau». I prou que no és possible capir tanta formosor, com diria l'autor de l'article.

J. B. CLARET

EL DIA

DIARI D'ESQUERRA REPUBLICANA

Redacció i Administració:
Cirera, 13 - Teléfon 342

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

A Manresa 2' ptes. el mes
A fora . 2'50 » » »

El número corrent 10 cèntims

Anuncis comercials, esquelles mortuòries i encaixos, a preus de tarifa.

Aquest número ha passat per la censura governativa.

El Partit Republicà Català farà una crida per a la constitució d'un Partit únic o una aliança de les esquerres catalanes.

Quatre anècdotes de Clemenceau

Ara que s'han apaivagat una mica els comentaris produïts per la mort d'un home de les qualitats i activitats com eren les de Clemenceau, reproduïm unes quantes anècdotes de la vida d'aquest home, vida que degut a les seves aptituds i circumstàncies, havia de crear per força un extens anecdotari.

Clemenceau i els funcionaris

Quan Clemenceau s'encarregà del poder l'any 1906, tingué la pretenció de posar en ordre els serveis dels ministeris. I començà per fer comprendre als empleats que la puntualitat és un deure.

Per aquest fi ordenà l'establiment d'unes fulles d'assistència que els funcionaris havien de signar quan entraven a l'oficina.

Però heus ací que un dels seus electors del Sar, batlle d'una important ciutat, anà a fer una visita al president del Consell, qui el convidà a dinar. Un cop finit l'àpat, Clemenceau digué al seu hoste:

—Ara, m'agradarà de fer-vos veure quelcom d'inaudit: un ministeri en el qual tothom és a la feina des de les dues.

Entraren, doncs, a les oficines de la plaça Beauveau. No hi havia ningú. Pujaren al segon pis; tampoc no hi havia ningú.

—Bé home, bé!, féu el president tot sorprès.

No defalliren, però, li pujaren al segon pis. Ni una ànima. I fins que hagueren atés el tercer pis no es cansaren de passejar-se per aquelles sales desertes; ja anaven a baixar, quan tot d'una uns roncs cadenciosos cridaren llur atenció. Eren els roncs que feia un oficial del ministeri, que feia la migdiada darrera un paravent.

—Ah!, Veieu, ja us ho deia jo que hi havia algú!, exclamà Clemenceau satisfet.

I com fos que el batlle, ofès per aquell son irreverent, s'avancés per a despertar el dormilega, el «Tigre» l'aturà, bo i dient-li:

—Deixeu-lo. Si el desperteu serà capaç d'anar-se'n... com els altres.

Clemenceau infant

Quan Lluís Bonapart hagué restaurat l'Imperi, el pare de Georges Clemenceau fou arrestat degut a les seves idees republicanes.

—«Jo et venjaré» digué el petit Georges quan vegé amanillat el seu pare. Aquest, per tota resposta, va contestar:

—«Si vols venjar-me, treballa» i, aïtiu, sortí camí de la presó.

Clemenceau i el kromprinz

Una vegada un periodista americà preguntà a l'ex-kromprinz, quina era la principal causa de la derrota d'Alemanya. I l'interpel·lat respongué:

—Clemenceau; Sí. Clemenceau és l'autor de la victòria del seu país, perquè mai es cregué vençut. Si nosaltres haguéssim tingut un «Tigre», si haguéssim tingut un home de la grandesa d'ànima i un cap del seu valor, Alemanya no hauria perdut la guerra.

Visca la justícia!

Quan el «Tigre», l'any 1908, era ministre de l'Interior, succeí que un dia un desequilibrat que tenia uns afers judicials pendents entrà al pati del ministeri i es posà a tirar trets de revòlver en l'aire. Tot tirant, l'home cridava: «Visca la justícia!»

En sentir les detonacions, Clemenceau anà a guaitar per la finestra del seu gabinet.

—Què passa?—preguntà.

—Oh, res!—li contestà un funcionari—. És un pobre home que crida «Visca la justícia!» És un boig!

—Evidentment—digué Clemenceau, filosòficament, i tornà a tancar la finestra.

Les sancions contra el Manresa

Com anunciàvem ahir, anit els senyors Ramonet i Vilarasau, es traslladaren a la Federació cridats per informar sobre les veritats dels fets ocorreguts amb motiu del partit Manresa-Sabadell. L'impressió d'aquests directius és que l'afer marxa per bon camí. De moment, com ja deïem, totes les sancions no són cosa feta, ni sembla que ho arribin a ésser totalment.

Per aquesta nit està cridat el Comitè de Competició. Aquest

Comitè, compost de tres individus te d'elegir avui la vacant d'un d'ells, que serà coberta amb un delegat d'un dels clubs del grup A de segona categoria, o sigui del grup que no pertany el Centre d'Esports. Quan aquest Comitè sigui completat li serà entregat el «Cas» del Manresa, amb totes les declaracions i els informes per a què resolgui.

No n'esperem una solució com- (Continua a la pàgina 2)

CARNET

Quan us prediquin quelcom, us aconsello que procureu fiscalitzar la donducta de l'apostol, i rebutgeu sistemàticament aquell tòpic tantes vegades usat: *La doctrina és bona? segueix-la sense mirar si també la segueix aquell que la predica. Car ell donarà compte de la seva conducta i tu de la teva.*

No cal dir que aquest raonament fa soroll de llauana.

Es a propòsit d'un cas concret que m'he atrevit a donar-vos aquest consell.

Veureu que un amic meu—un respectable amic meu—metge de professió i home de bones costums es dignà receptor-me i posar-me a règim per combatre la dispèpsia que d'un temps ençà em molesta accentuadament.

El meu bon amic—el meu respectable amic—que sofreix la mateixa dolència, malgrat, que tota la seva vida ha estat auster com un anacoreta del desert, féu una curiosa recollida de tots els meus llicors i ordenà que fossin duts al seu laboratori d'anàlisi. Després—severament—enumerà les menges que d'ara en avant em foren defeses de tastar. Res de carn, tocino ous o llet. Prou vi, prou llicors i prou cervesa. Principalment res de li-

cors. Aigua de Vichy i encara gràcies.

He seguit el règim amb tota exactitud fins aquest matí que picat de curiositat, he passat pel laboratori del meu amic—el meu venerat amic—amb l'intent de veure quina aplicació donava als meus llicors, aquell radimontri de xicot, sempre tant estudiós i carregat d'experiments i tubs d'assaig.

El meu amic, hi donava l'aplicació mes normal que hom pugui imaginar. Se'ls bevia a copetes.

PROLIX.

Un altre triomf treballista

Els Treballistes d'Austràlia han obtingut un altre triomf.

Després de l'esplèndida victòria de setmanes enrera en les eleccions federals australianes, ara han triomfat en les eleccions legislatives de l'Estat de Victòria.

El resultat d'aquestes eleccions és el següent:

Treballistes, 30 llocs.

Nacionalistes, 19.

Agraris, 9.

Diversos, 7.

Els treballistes tenen, doncs, majoria absoluta en el Parlament de l'Estat de Victòria.